

Arrest

nr. 317 902 van 4 december 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 januari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 2 februari 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 13 november 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 21 november 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 27 september 2022, in functie van haar in België verblijvende Nederlandse zoon, H.E.M., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 22 maart 2023 nam de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 299 282 van 21 december 2023 vernietigde de Raad de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 22 maart 2023.

1.4. Op 10 januari 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoekster diezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 27.09.2022 werd ingediend door:

Naam: [M.]

Voorna(a)m(en): [F.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene deed een aanvraag tot verblijf in functie van de EU-onderdaan [E.M.H.] [...], een Nederlandse onderdaan in toepassing van art. 40bis van de wet van 15.12.1980.

Er werd reeds eerder een beslissing genomen betreffende deze aanvraag. Echter, deze beslissing werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waardoor heden een nieuwe beslissing dient te worden genomen.

Ter staving van de aanvraag werden de volgende documenten voorgelegd:

-een geldig paspoort van mevrouw

-een 'copie intégrale de l'acte de naissance voorzien van een apostille

-een 'attestation de non-imposition a la TH-TSC n°548/2022' waarin is opgenomen dat mevrouw heeft verklaard op 30.05.2022 niet belastingplichtig te zijn noch wat betreft woonbelasting, noch wat betreft gemeentebelastingen.

-een 'attestation du revenu n°548/2022' waarin is opgenomen dat mevrouw geen belastingen heeft aangegeven in 2021 dd. 30.05.2022.

-rekeninguittreksels van [H.E.M.] waaruit blijkt dat een aantal bedragen via Western Union werden overgemaakt nl. op 18.12.2020 twv 201.90 €, op 18.01.2021 twv 401.90 €, op 8.02.2021 twv 251.90 €, op 26.02.2021 twv 401.90 €, op 23.03.2021 twv 401.90 €, op 12.04.2021 twv 1376.90 €, op 4.05.2021 twv 501.90 €, op 28.06.2021 twv 601.90 €, op 17.07.2021 twv 401.90 €. Er blijkt niet uit de rekeninguittreksels aan wie het geld werd opgestuurd.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de geboorteakte onvoldoende uitsluitel biedt over de verwantschap tussen mevrouw en mijnheer [E.M.H.]. Uit de geboorteakte blijkt dat de moeder van mijnheer [F.] heet en zij geboren is in 1936. Er is geen familienaam vermeld. Uit het paspoort van mevrouw blijkt uiteraard welke familienaam zij heeft. Haar geboortjaar is 1943. Aan de hand van de voorgelegde integrale kopie van de geboorteakte kan aldus de link niet worden gelegd tussen mevrouw en mijnheer.

Zoals in artikel 44 van het KV van 8.10.1981 wordt vermeld: 'De familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap (...) met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.' De voorwaarde van art. 44 is aldus niet voldaan.

Verder, voor zover alsnog een geboorteakte zou kunnen worden voorgelegd waaruit wel degelijk blijkt dat mevrouw de moeder is van de referentiepersoon, quod non, dient te worden opgemerkt dat overeenkomstig art. 40bis, §2, eerste lid, 4° betrokkene dient ten laste te zijn van de referent. In de praktijk wil dit zeggen dat de betrokkene reeds ten laste moet zijn van in het land van herkomst of origine, voorafgaan[d]elijk aan de aanvraag gezinshereniging. Dit kan aan de hand van de voorgelegde documenten niet worden vastgesteld. Vooreerst wat betreft betrokkenes onvermogen, blijken enkel documenten te zijn voorgelegd waarin het gaat over belastingplicht. Het is niet omdat betrokkene zelf stelt niet belastingplichtig te zijn of geen belastingaangifte heeft gedaan voor het jaar 2021 dat ze totaal onvermogend is. Het is niet omdat het in België voorgeschreven is dat alle inkomsten moeten worden aangegeven, ongeacht of ze belastbaar zijn of niet, dat dit het geval is in Marokko. Trouwens, zelfs indien wordt aangenomen dat mevrouw onvermogend zou zijn, dient te worden uitgeklaard of zij al dan niet gehuwd is. Het is immers niet omdat men geen economische activiteit heeft, wat voor een vrouw van haar leeftijd normaal is, dat men onvermogend is of de echtgenoot over geen enkel inkomen kan beschikken. Voor zover mevrouw gehuwd is, mag worden aangenomen dat zij ten laste is van haar echtgenoot. Verder wat betreft de 'bewijzen' dat er geld werd overgemaakt. Zoals reeds hierboven beschreven, kan er van de rekeninguittreksels niet worden afgeleid aan wie het geld werd overgemaakt, tenzij aan Western Union. Dat zijn geen bewijzen van het ten laste zijn van in het land van herkomst uiteraard. De bedragen die via Western Union zijn verstuurd kunnen even goed aan andere mensen zijn toegestuurd.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht uit te oefenen overeenkomstig art. 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Haar betoog luidt als volgt:

“Art. 8. Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat artikel 8 EVRM er uiteraard niet aan in de weg staat dat de lidstaten autonoom de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-burgers reguleren, maar dat deze regelgeving en de uitvoering ervan steeds in overeenstemming moet zijn met het respect voor de grondrechten waartoe de Belgische Staat zich verdragsrechtelijk heeft [...] verbonden.

Wanneer het niet gaat om de beëindiging van een bestaand verblijfsrecht, maar om het toelaten hiervan, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat er niet overgegaan moet worden tot een onderzoek van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Niettemin moet de Staat nagaan of zij niet gehouden is tot een positieve verplichting om toe te staan dat het gezins- en privéleven wordt verder gezet en verder ontwikkeld. Zij kan dit nagaan door een afweging te maken van de belangen die in het geding zijn. Wanneer er uit deze belangenafweging zou blijken dat de Staat gehouden is tot een positieve verplichting, valt er een schending van artikel 8 EVRM vast te stellen.

De Staat is er in elk geval toe gehouden om, naast het respecteren van de wettelijke voorschriften, eveneens toepassing te maken van deze belangenafweging bij het nemen van een beslissing.

Wanneer verzoekster wil invoeren dat [haar] recht op gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM geschonden wordt, dient zij aan te tonen dat er sprake is van een dergelijk gezins- en privéleven, en de manier waarop de bestreden beslissing hierop een inbreuk vormt.

Het EHRM stelt echter dat de beoordeling van het bestaan van het gezins- en privéleven in feite dient te gebeuren, en rekening houdend met alle concrete elementen.

Dat verzoekster een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM geniet. De handhaving van de bestreden beslissing zou onevenredige schade zou toebrengen aan haar privéleven. Verzoekster zou ontrukt worden aan de samenleving waarin zij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte.

Dat verzoekster aldus genoeglijk kan aantonen dat een schending van artikel 8 EVRM zich opdringt.

Na deze vaststelling dient de Belgische Staat ook nog verder te gaan en te onderzoeken of zij in deze geen positieve verplichting heeft om dit gezins- en privéleven toe te staan voortgezet en verder ontwikkeld te worden.

Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid.

Deze 'fair balance'-toets houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden nagekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 EVRM niet nagekomen. Als er na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands" heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,...

Er dringt zich aldus een schending op van het artikel 8 van het EVRM.

Verweerster stelt dat de geboorteakte onvoldoende uitsluitsel zou bieden om te weten of [E.M.] al dan niet de zoon is van mevrouw [M.]. Bijgevolg hebben verzoekster en haar zoon een DNA-test ondergaan. Er werd als volgt geconcludeerd: "De moederschapstest is positief. Met een zekerheid grenzende waarschijnlijkheid kan worden besloten dat [M.F.] de biologische moeder is van [E.M.H.] (W = 99, 9999995%)."

Het verwantschap is aldus aangetoond met een zekerheid grenzende waarschijnlijkheid."

2.1.2. Allereerst moet worden benadrukt dat verzoekster weliswaar aangeeft dat op basis van een DNA-test werd vastgesteld dat H.E.M., de Nederlandse man in functie van wie zij een recht op verblijf liet gelden, haar zoon is, maar hiermee niet aantoont dat verweerder verkeerdelijk motiveerde dat de door haar aangebrachte documenten niet toelieten vast te stellen dat zij de moeder is van deze man. Zij maakt immers niet aannemelijk dat verweerder verkeerdelijk aangaf dat op de geboorteakte van H.E.M. de familienaam van zijn moeder niet is vermeld en dat de weergegeven geboortedatum van zijn moeder niet correspondeert met de geboortedatum die staat vermeld in haar paspoort. Verweerder kon ook geen kennis hebben van de resultaten van de DNA-test die werd uitgevoerd, aangezien de bestreden beslissing werd genomen op 10 januari 2024 en verzoekster pas daarna deze test liet uitvoeren. Verzoekster kan bijgevolg bezwaarlijk voorhouden dat verweerder had dienen aan te nemen dat er een verwantschapsband tussen haar en de persoon die zij wenste te vervoegen, H.E.M., bestond.

Daarnaast dient te worden gesteld dat verzoekster hoe dan ook nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd. De bestreden beslissing wijzigt haar verblijfs-toestand niet en kan derhalve niet worden beschouwd als een inmenging in haar privé- of gezinsleven die enkel mogelijk zou zijn in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde gevallen. Daarenboven moet worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikels-gewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster brengt ook geen elementen aan die zouden toelaten te besluiten dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben. Zij toont, met haar beschouwingen die vooral van theoretische aard zijn, tevens niet concreet aan dat enig aspect van haar privéleven, dat onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM zou vallen, door de bestreden beslissing ernstig in het gedrang wordt gebracht. De Raad merkt verder op dat, in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was, er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten en dat, op basis van verzoeksters betoog, niet kan worden vastgesteld dat dergelijke buitengewone omstandigheden in casu bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). In voorliggende zaak kan niet worden besloten dat er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die kon verhinderen dat de bestreden beslissing werd genomen.

De Raad duidt ten overvloede dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is of omvat, zodat niet kan worden ingezien hoe deze beslissing op zich een einde zou kunnen maken aan enig privé- of familieleven in België.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval. 'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen

Wederom begaat verweerder dezelfde materiële vergissing. Men stelt expliciet in de bijlage 19ter, afgeleverd op 27 september 2022 dat het 'bewijs ten laste in het verleden' werd overgelegd. Echter stelt zij foutief in de bijlage 20 dd. 10.01.2024 dat dit bewijs niet zou kunnen voorgelegd worden aan de hand van de documenten in hun bezit. Verweerder werd reeds eerder op de vingers getikt wegens gebrek aan zorgvuldigheid, doch begaat wederom dezelfde fout. Men kan onmogelijk in eenzelfde procedure stellen dat verzoekster de nodige documenten heeft overgelegd, en een jaar later zeggen dat zij de nodige documenten niet zou hebben voorgelegd.”

2.2.2. Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat de Raad bij arrest van 21 december 2023 met nr. 299 282 vaststelde dat in de beslissing van 22 maart 2023, die werd genomen door de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen, verkeerdelijk werd aangegeven dat verzoekster geen documenten had neergelegd om aan te tonen dat zij ten laste is van H.E.M. en deze beslissing daarom werd vernietigd. Dit gegeven laat evenwel niet toe te concluderen dat verweerder niet zou vermogen om, na een inhoudelijke beoordeling van de door verzoekster aangebrachte stukken, te concluderen dat aan de hand van deze documenten niet kan worden besloten dat zij effectief onvermogen is en dat de door haar aangebrachte bewijzen inzake geldstortingen niet toelaten vast te stellen aan wie de persoon die zij wenst te vervoeegen geld overmaakte en dus niet kan worden vastgesteld dat zijn ten laste is van H.E.M. of dat verweerder door dit te doen onzorgvuldig optrad. Hierbij moet worden benadrukt dat, overeenkomstig artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, verweerder, op basis van de overgemaakte stukken, kan bepalen of een recht op verblijf al dan niet wordt erkend. Het feit dat overtuigingstukken werden overgemaakt verplicht verweerder bijgevolg niet om steeds te besluiten dat aan de door de wetgever gestelde vereisten om een recht op verblijf te kunnen erkennen is voldaan. Het komt aan verweerder toe de bewijskracht en de inhoud van deze stukken te beoordelen. Door aldus te handelen begaat verweerder niet *“wederom dezelfde fout”*. Verzoekster toont ook niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Het betoog van verzoekster laat evenmin toe vast te stellen dat verweerder enig relevant stuk over het hoofd heeft gezien of dat hij de aangebrachte documenten niet zorgvuldig heeft onderzocht.

Verzoekster lijkt verder een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij stelt dat haar niet direct en persoonlijk om inlichtingen werd gevraagd of haar niet de gelegenheid werd geboden stukken over te leggen die haar voorstelling van de feiten of van haar toestand geloofwaardig maken.

De Raad stelt vast dat verzoekster de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dat zij deze met alle nodige stukken kon onderbouwen. Verzoekster houdt derhalve ten onrechte voor dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken.

Verder dient te worden gesteld dat bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door een persoon gevraagd voordeel te verlenen niet zijn onderworpen aan tegenspraak (RvS 17 september 2001, nr. 98.879; RvS 15 juli 2008, nr. 185.402; cf. ook I. OPDEBEEK, *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247).

Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn. Zij maakt evenmin een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK

